

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Tomáše Rychlého a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a Mgr. Radovana Havelce v právní věci navrhovatelů: **1) OnTheGo s. r. o.**, se sídlem Revoluční 1044/23, Praha 1, **2) UNITED UNICORNS s. r. o.**, se sídlem Rybná 716/24, Praha 1, oba zastoupeni Mgr. Ondřejem Pecákem, advokátem se sídlem Na Ořechovce 199/24, Praha 6, proti odpůrci: **Ministerstvo zdravotnictví**, se sídlem Palackého náměstí 375/4, Praha 2, o návrhu na zrušení opatření obecné povahy odpůrce ze dne 30. 7. 2021, č. j. MZDR 14601/2021-22/MIN/KAN,

t a k t o :

- I. Návrh **se odmítá** pro zjevnou neopodstatněnost.
- II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Návrhem podaným dne 4. 8. 2021 se navrhovatelé domáhají zrušení mimořádného opatření odpůrce ze dne 30. 7. 2021, č. j. MZDR 14601/2021-22/MIN/KAN (dále také jen „*napadené mimořádné opatření*“). Stručně řečeno, tímto opatřením byl omezen především obchod, služby a setkávání osob (s účinností od 1. 8. 2021). Nyní přezkoumávané mimořádné opatření bylo zrušeno a nahrazeno mimořádným opatřením ze dne 26. 8. 2021, č. j. MZDR 14601/2021-23/MIN/KAN, a to s účinností od 1. 9. 2021. Pro případ, že by napadené mimořádné opatření bylo v průběhu soudního řízení zrušeno, navrhovatelé soudu navrhli, aby vyslovil jeho nezákonnost.

[2] Nejvyšší správní soud na tomto místě pro úplnost dále poznamenává, že navrhovatelé společným návrhem brojili též (kromě napadeného mimořádného opatření) proti mimořádnému opatření odpůrce ze dne 30. 7. 2021, č. j. MZDR 15757/2020-56/MIN/KAN (tzv. „*rouškové opatření*“), které – zjednodušeně řečeno – zakazovalo na vyjmenovaných místech s účinností od 31. 7. 2021 všem osobám

(se stanovenými výjimkami) pohyb a pobyt bez ochranných prostředků dýchacích cest; dále též ukládalo povinnosti zaměstnavatelům (vybavit zaměstnance ochrannými prostředky) a poskytovatelům zdravotních služeb (vydat potvrzení osobě, která ze zdravotních důvodů nemůže mít nasazen žádný ochranný prostředek dýchacích cest). V této části byl návrh projednán samostatně pod sp. zn. 2 Ao 11/2021, přičemž Nejvyšší správní soud jej usnesením ze dne 22. 10. 2021, č. j. 2 Ao 11/2021 – 118, odmítl, protože navrhovatelé nebyli k podání návrhu aktivně procesně legitimováni. Zdejší soud z podání navrhovatelů tedy dále rekapituluje jen ty části, které se dotýkají pouze nyní napadeného mimořádného opatření, případně jde o argumentaci společnou ve vztahu k oběma mimořádným opatřením.

[3] Navrhovatelé mají předně za to, že zákon č. 94/2021 Sb., o mimořádných opatřeních při epidemii onemocnění COVID-19 a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění rozhodném pro projednávanou věc (dále jen „*pandemický zákon*“), byl přijatý v rozporu s (ústavními) zákony, s legislativními pravidly vlády a je „*obcházející předpisy ústavní síly*“. Proto je podle nich namístě věc předložit Ústavnímu soudu ve smyslu čl. 95 odst. 2 Ústavy.

[4] Ve vztahu k napadenému mimořádnému opatření dále navrhovatelé namítají, že pro stanovené minimální rozestupy mezi zákazníky (1,5 metru) neexistuje „*přezkoumatelný důvod*“, pouze obecná tvrzení odpůrce. Navrhovatelé, kteří jsou provozovatelé kavárny s pekárnou, respektive poskytovatelé ubytovacích služeb, jsou postupem odpůrce přímo postiženi, protože je objektivně nemožné, aby povinnost zajistit stanovené rozestupy mezi zákazníky splnili. Mají za to, že napadené mimořádné opatření je diskriminační vůči zákazníkům, kteří mají být na jeho základě odmítnuti ze strany poskytovatelů služeb, pokud nejsou očkovaní nebo testovaní. Přitom je podle navrhovatelů sporné, zda očkovaní nebo testování „*skutečně k něčemu je*“. Jsou tedy dány pochybnosti, jestli má dané mimořádné opatření smysl, tj. zda sleduje legitimní cíl a volí k tomu přiměřené prostředky. Navrhovatelé spatřují diskriminaci zákazníků rovněž v tom, že odpůrce neuznává k prokázání bezinfekčnosti zjištěnou přítomnost protilátek proti viru SARS-CoV-2. Tím podle nich odpůrce odmítá akceptovat závěry rozsudku ze dne 30. 6. 2021, č. j. 6 Ao 21/2021 – 23. Závěrem též namítají, že po nich nelze spravedlivě požadovat, aby po svých klientech vyžadovali citlivé osobní (zdravotní) údaje, které jim musí předkládat pomocí mobilních aplikací. Také mají za to, že – byť nejsou osobami pořádajícími akce s větší účastí – napadené mimořádné opatření pořádání hromadných akcí fakticky znemožňuje, protože nutí pořadatele preventivně sbírat údaje o návštěvnících. To navrhovatelé považují za „*projev Velkého bratra utrženého ze řetězu*“, jde podle nich o nevymahatelnou povinnost, která nesleduje legitimní cíl a může být toliko zneužita k neoprávněnému sběru dat.

[5] Odpůrce považuje návrh za nedůvodný. K namítané neústavnosti pandemického zákona a k procesu jeho přijímání uvádí, že Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 14. 4. 2021, č. j. 8 Ao 1/2021 – 133, shledal, že byly splněny podmínky pro vyhlášení stavu legislativní nouze, v němž byl daný zákon schválený. Tento rozsudek přitom nebyl pozdější judikaturou překonán, jak se mylně domnívají navrhovatelé. Odpůrce dále konstatuje, že jedním z hlavních důvodů, proč byl přístup do provozoven omezený jen na osoby, které prokáží bezinfekčnost, byla snaha zabránit šíření infekce COVID-19.

pokračování

Tímto onemocněním se přitom může člověk nakazit i několik hodin po tom, co nakažená osoba danou místnost opustila. To bylo prokázáno odbornými studiemi. K rozdílnému přístupu k imunitě získané očkováním či proděláním onemocnění COVID-19 a ke zjištěné hladině protilátek odkazuje na názory odborné veřejnosti. Odpůrce se vymezuje též proti tvrzení o nespolehlivosti antigenních testů nebo vakcinace. Studiemi i klinickými hodnoceními byla prokázána jak vysoká procentuální spolehlivost antigenních testů, tak účinnost očkování. Jestliže navrhovatelé namítají, že aplikace s QR kódem, sloužící k prokázání bezinfekčnosti, je vlastně prostředkem, kterým se poskytovatelé služeb dostanou k citlivým osobním údajům svých zákazníků, má odpůrce za to, že navrhovatelé zřejmě touto argumentací míří na aplikaci „Tečka“. Ta sice obsahuje řadu osobních údajů, které však zákazník předkládat nemusí, neboť postačí se prokázat toliko „*aktuálně modrým orámováním QR kódu*“, které je známkou toho, že zákazník dostal některé ze stanovených podmínek bezinfekčnosti. Ohledně shromažďování údajů o návštěvnicích akcí různého typu odpůrce podotýká, že se tyto údaje shromažďují jen v nezbytném rozsahu (jméno, příjmení, tel. číslo), za legálním účelem (případné epidemiologické šetření orgánů ochrany veřejného zdraví) a na omezenou dobu (30 dnů). Závěrem k otázce rozestupů mezi zákazníky odpůrce sděluje, že jejich stanovení odráží například vývoj epidemie, způsob šíření onemocnění nebo roční období. Jde o kvalifikovaný odborný odhad, který vychází také z doporučení Evropského střediska pro prevenci a kontrolu nemocí (ECDC), na jehož doporučující závěry odpůrce ve vyjádření odkazuje.

[6] Navrhovatelé podali k vyjádření odpůrce repliku, v níž opakují svoje argumenty proti napadenému mimořádnému opatření a polemizují s názory odpůrce v jeho vyjádření. Mají za to, že bylo úkolem odpůrce přezkoumatelně zdůvodnit, zda v době přijetí mimořádného opatření existovala v České republice epidemie či pandemie. To však odpůrce neučinil. Pokud Nejvyšší správní soud ve své judikatuře bez dalšího přijal existenci tzv. pandemie COVID-19, není takový stav udržitelný. Dodávají, že podmínky stanovené napadeným mimořádným opatřením jsou „*chaotické, neodůvodněné a nedůvodné*“, a nejsou založené na přezkoumatelných údajích, ale pouze na domněnkách a zmanipulovaných statistikách odpůrce.

[7] Nejvyšší správní soud nejprve předesílá, že původně se do řízení jako osoba zúčastněná na řízení ve smyslu § 34 soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) přihlásil Ing. F. Č., bytem M., S. Ten soudu zaslal v dané věci několikrát aktualizované stanovisko, jehož nosným motivem je odpor proti zvýhodňování očkovaných osob. Podle § 13 odst. 6 pandemického zákona, ve znění účinném od 26. 2. 2022, platí, že *v řízení o přezkumu mimořádných opatření se § 34 soudního řádu správního nepoužije*. Uvedené ustanovení bylo do pandemického zákona vloženo novelou č. 39/2022 Sb., v jejímž článku II je stanoveno, že *soudní řízení o přezkumu mimořádných opatření zahájena přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona se dokončí podle zákona č. 94/2021 Sb., ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona*. Byť navrhovatelé podali návrh na zrušení napadeného mimořádného opatření před touto legislativní změnou, podle citovaného přechodného ustanovení (čl. II) zákona č. 39/2022 Sb. se soudní řízení zahájena přede dnem nabytí účinnosti změnového zákona dokončí podle pandemického zákona ve znění ode dne nabytí účinnosti změnového zákona, tj. od 26. 2. 2022. Nejvyšší správní soud proto z tohoto důvodu bez dalšího s Ing. F. Č. jako s osobou zúčastněnou na řízení dále nejednal, neboť mu toto postavení *ex lege* nepřísluší. Tímto postupem nemůže dané osobě vzniknout

žádná újma, neboť reálně nemohla podstatným způsobem ovlivnit výsledek tohoto soudního řízení, ve kterém je soud vázán rozsahem a důvody návrhu (§ 101d odst. 1 s. ř. s.). Navíc podání Ing. F. Č., zaslané Nejvyššímu správnímu soudu v této věci, jsou obsahově shodná s jeho vlastním návrhem na zrušení téhož mimořádného opatření, jaké napadli navrhovatelé v nyní posuzovaném případě. O tomto návrhu je vedeno pod sp. zn. 3 Ao 23/2021 samostatné řízení.

[8] Navrhovatelé napadají mimořádné opatření v celém rozsahu. Nejvyšší správní soud si je vědom, že by se měl nejprve zabývat otázkou aktivní procesní legitimace navrhovatelů k podání návrhu. S ohledem na přechozí judikaturu tohoto soudu a především s přihlédnutím k nálezu Ústavního soudu ze dne 19. 7. 2022, sp. zn. IV. ÚS 2431/21 (judikatura Ústavního soudu je dostupná na <https://nalus.usoud.cz>), v němž Ústavní soud odmítl pojetí, které pro naplnění aktivní procesní legitimace vyžadovalo, aby měla napadená regulace přímý a nezprostředkovaný vztah k právům navrhovatele (či jinými slovy, aby ukládala povinnosti přímo navrhovateli), je ve vztahu k některým navrhovateli napadeným částem mimořádného opatření jejich aktivní procesní legitimace dána [typicky tam, kde napadené mimořádné opatření ukládá povinnosti provozovatelům provozoven stravovacích služeb nebo poskytovatelům ubytovacích služeb, k nimž se navrhovatelé řadí; viz čl. I, bod 3 písm. a) nebo bod 6 písm. a) a c)]. Oproti tomu u některých jiných částí může její naplnění s ohledem na velmi obecná tvrzení navrhovatelů být sporné (například v případě částí opatření určujících povinnosti výhradně organizátorům různých akcí, např. čl. I, body 11, 12 a 13). Ústavní soud v citovaném nálezu také podotkl, že „[z]krácení na právech nemůže být pouze teoretické, hypotetické či příliš vzdálené, musí mít určitou kvalitu a vztah k opatření obecné povahy. Posuzování toho, jak blízký vztah je dán mezi opatřením obecné povahy a tvrzeným zásahem do práv navrhovatele, zda je mezi nimi dána dostatečná příčinná souvislost, bude vždy záležet zejména na úvaze obecných soudů.“ Nejvyšší správní soud nicméně nepovažuje za účelné a hospodárné, aby se podrobně zabýval naplněním aktivní procesní legitimace ve vztahu ke každému jednotlivému navrhovateli napadenému ustanovení (či dokonce dílčímu pravidlu) daného mimořádného opatření, a to z toho důvodu, že shledal, že jejich návrh je *prima facie* zjevně neopodstatněný (k tomu v podrobnostech viz níže), a proto je namístež jej odmítnout. Předpoklady „plného“ věcného přezkumu totiž v nyní projednávané věci dány nejsou, a to ať už by Nejvyšší správní soud po detailním zkoumání shledal aktivní procesní legitimaci navrhovatelů ve vztahu k napadenému mimořádnému opatření jako celku, nebo jen k jeho určitým částem (bodům). Zkoumání aktivní procesní legitimace by zde tedy bylo toliko akademickou otázkou (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 5. 2022, č. j. 8 Ao 8/2022 – 42, odstavec 8; judikatura zdejšího soudu je dostupná na www.nssoud.cz).

[9] Jak plyne z § 13 odst. 3 pandemického zákona, *je-li návrh zjevně neopodstatněný, soud jej mimo ústní jednání bez přítomnosti účastníků usnesením odmítne*. Nejvyšší správní soud již dříve vyložil, že institut zjevné neopodstatněnosti má své místo mimo jiné tam, kde se již ve své rozhodovací praxi obdobnou věcí zabýval, rozhodl zamítavým rozsudkem a nemá důvod se od svého dříve vyjádřeného právního názoru odchýlit. Jedná se o specifický režim soudního přezkumu podle pandemického zákona, jehož účelem je zrychlené a zjednodušené rozhodnutí o návrhu (srovnej např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 5. 2021, č. j. 5 Ao 2/2021 – 52, č. 4211/2021 Sb. NSS, odstavec

pokračování

10 až 13, či ze dne 8. 7. 2021, č. j. 7 Ao 19/2021 – 19). Postup zvolený v takových případech zdejší soudem aproboval i Ústavní soud (viz např. usnesení ze dne 27. 7. 2021, sp. zn. III. ÚS 1498/21, či ze dne 17. 8. 2021, sp. zn. II. ÚS 2129/21). K závěru o zjevné neopodstatněnosti návrhu vede též to, pokud soud bez nutnosti hlubšího zkoumání či provádění dokazování shledá, že takový návrh zjevně nemůže být úspěšný (srov. například usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 4. 2021, č. j. 2 Ao 1/2021 – 19, nebo ze dne 28. 7. 2021, č. j. 1 Ao 10/2021 – 753).

[10] Důvody návrhu, kterými je soud vázán (§ 101d odst. 1 s. ř. s.), spočívají v nyní projednávané věci především v tvrzení navrhovatelů, podle něhož je pandemický zákon, na jehož základě bylo napadené mimořádné opatření vydáno, v rozporu s ústavním pořádkem. Navrhovatelé mají též fakticky za to, že výskyt onemocnění COVID-19 v době vydání opatření nešlo považovat za stav epidemický, respektive odpůrce tento stav neprokázal. Stanovení rozestupů mezi zákazníky na 1,5 m považují za „nepřezkoumatelnou“ povinnost, kterou navíc objektivně nelze splnit. Navrhovatelé dále obecně zpochybňují spolehlivost testů ke zjištění, zda osoba trpí uvedeným onemocněním, a obdobné pochybnosti mají o účinnosti očkování. Namítají též diskriminaci osob, které mají v krvi naměřenou určitou hladinu protilátek proti danému onemocnění, a také tvrdí, že některé části napadeného mimořádného opatření slouží k neoprávněnému sběru osobních údajů o zákaznících.

[11] Co se týče souladu pandemického zákona s ústavním pořádkem, jde o otázku, které se tento soud věnoval již v rozsudku ze dne 14. 4. 2021, č. j. 8 Ao 1/2021 – 133, č. 4187/2021 Sb. NSS (viz odstavce 47 až 62 tohoto rozhodnutí), jak též správně poukázal odpůrce ve vyjádření k návrhu. Protiústavnost tohoto zákona, a tudíž důvod k předložení věci Ústavnímu soudu, přitom neshledal, a to ani ve vztahu k procesu jeho přijetí. Ostatně soulad pandemického zákona s ústavním pořádkem posoudil i samotný Ústavní soud v nálezu ze dne 7. 12. 2021, sp. zn. Pl. ÚS 20/21 (k návrhu skupiny senátorů), v němž mimo jiné konstatoval, „[ž]e legislativní proces přijetí pandemického zákona není zatížen žádnou vadou zakládající protiústavnost tohoto zákona jako celku.“ Nejvyšší správní soud proto neshledal žádný důvod k předložení věci Ústavnímu soudu dle čl. 95 odst. 2 Ústavy, jak se domáhají navrhovatelé.

[12] Jde-li o navrhovateli uplatněný argument spočívající v neexistenci epidemie onemocnění COVID-19, tím se již Nejvyšší správní soud ve své judikatuře též opakovaně zabýval. Například v rozsudku ze dne 20. 5. 2021, č. j. 10 Ao 1/2021 – 148, konstatoval nebezpečnost nemoci COVID-19, přičemž za notoriety považoval 30 tisíc zemřelých v souvislosti s touto nemocí i hrozící kolaps zdravotnictví na počátku roku 2021. Existence či nebezpečí vzniku epidemie přitom byla stejně jako v této věci předpokladem vydání opatření, jež bylo předmětem soudního přezkumu. V rozsudku ze dne 6. 5. 2021, č. j. 5 Ao 1/2021 – 65, č. 4204/2021 Sb. NSS, dále zdejší soud s odkazem na odbornou literaturu konstatoval, že „[p]andemie je závažný druh epidemie, obvykle představuje závažnou celosvětovou událost. Dochází při ní k velmi rychlému rozšíření onemocnění do různých částí světa. Pandemie je spojená s vysokou nemocností, nadměrnou úmrtností a narušením sociálního a ekonomického systému (...). Nyní se právě v takové situaci nacházíme, neboť v případě onemocnění COVID-19 není pochyb, že jde o celosvětovou pandemii,

i když se situace postupně zlepšuje zejména poté, co mnozí podstupují očkování proti zmíněnému onemocnění (...).“ V usnesení ze dne 4. 11. 2021, č. j. 2 Ao 9/2021 – 155, poté Nejvyšší správní soud shrnul dosavadní judikaturu k problematice existence epidemie tak, že „[p]ostoj soudů nejen k existenci epidemie, jejímu vývoji ve vlnách, ale i k její závažnosti dané následky na lidských životech a zdraví, ale i na chodu celé společnosti v České republice i v celosvětovém měřítku, je zřejmý, setrvalý a navrhovateli nepochybně známý. Že se liší průběh nákazy u jednotlivých skupin obyvatelstva, není sporné (...), podobně jako to, že eskalace počtu případů, již kopíruje rostoucí zatížení zdravotnického systému, střídá zpravidla klidnější období následující poté, co se projeví účinky komplexu přísnějších opatření ve spojení se změnou ročního období ovlivňující chování lidí v běžných životních situacích.“

[13] Je třeba zdůraznit, že v naposledy odkazovaném usnesení Nejvyšší správní soud citované závěry vyslovil ve vztahu k mimořádnému opatření odpůrce, které bylo vydáno ve stejném období jako nyní napadené mimořádné opatření (v tehdejší věci se jednalo o mimořádné opatření odpůrce ze dne 30. 7. 2021, č. j. MZDR 15757/2020-56/MIN/KAN, ve znění mimořádného opatření odpůrce ze dne 27. 8. 2021, č. j. MZDR 15757/2020-58/MIN/KAN). V rozsudku ze dne 20. 10. 2021, č. j. 2 Ao 7/2021 – 157, se Nejvyšší správní soud odmítl zabývat tvrzením, že epidemie neexistovala, též s poukazem na to, že odpůrce může mimořádné opatření vydat i za účelem eliminace nebezpečí jejího opětovného vzniku, což předpokládal jak § 2 odst. 1 pandemického zákona, tak i § 69 odst. 1 zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví a o změně některých souvisejících zákonů. Ústavní stížnost podanou proti poslední citovanému rozsudku odmítl Ústavní soud jako zjevně neopodstatněnou usnesením ze dne 18. 1. 2022, sp. zn. II. ÚS 3385/21.

[14] K námitce, podle níž odpůrce diskriminoval osoby s laboratorně zjištěnými protilátkami proti viru SARS-CoV-2, zdejší soud odkazuje na svůj rozsudek ze dne 20. 10. 2021, č. j. 8 Ao 22/2021 – 183, č. 4283/2022 Sb. NSS, ve kterém tuto problematiku zevrubně posoudil. V tomto rozsudku se Nejvyšší správní soud odlišil rovněž od své předchozí judikatury týkající se některých otázek spojených s hladinou protilátek proti viru SARS-CoV-2 (jedná se o navrhovaný zmiňovaný rozsudek ze dne 30. 6. 2021, č. j. 6 Ao 21/2021 – 23, a dále rozsudek ze dne 2. 9. 2021, č. j. 9 Ao 13/2021 – 36). V rozsudku č. j. 8 Ao 22/2021 – 183 dospěl Nejvyšší správní soud mimo jiné k závěru, že „[v]ýchodisko odpůrce, podle něhož **imunitu proti onemocnění covid-19 nelze ztotožňovat s laboratorně naměřenými protilátkami** proti uvedené nemoci (neboť taková imunita je komplexní reakcí organismu), v odůvodnění napadeného mimořádného opatření oporu má“, a není tak pochybnost (na rozdíl od věcí dříve projednávaných šestým a devátým senátem; viz výše) „[o] tom, na základě jakých kritérií (důvodů) odpůrce favorizuje osoby očkované, resp. osoby s laboratorně potvrzeným proděláním onemocnění (v době 180 dní od proděláním nemoci) oproti osobám s naměřenými protilátkami“ (viz odstavce 46 a 47 citovaného rozsudku; zvýraznění přidáno). V dalších podrobnostech Nejvyšší správní soud na citovaný rozsudek odkazuje, neboť je nadbytečné znovu detailně opakovat veškerou argumentaci. Odkázat lze také pro úplnost na usnesení tohoto soudu ze dne 16. 2. 2023, č. j. 3 Ao 18/2021 – 100, v němž soud stěžejní závěry plynoucí z rozsudku č. j. 8 Ao 22/2021 – 183 přehledně shrnul.

pokračování

[15] Zbylé, obecně formulované námitky, týkající se zdůvodnění stanovených minimálních rozestupů, spolehlivosti antigenních a PCR testů, účinnosti očkování a neoprávněného sběru osobních údajů od zákazníků či návštěvníků hromadných akcí, jsou pro svou nekonkrétnost *prima facie* nedůvodné, respektive nemohou být (bez nutnosti hlubšího zkoumání) shledány jako úspěšné. Bylo totiž na navrhovatelích, aby v tomto směru svou argumentaci řádně rozvedli, s odůvodněním napadeného mimořádného opatření konkrétním způsobem polemizovali a uvedli, v čem přesně spočívá jimi tvrzená nezákonnost dotčených ustanovení napadeného opatření. Navrhovatelé však takto nepostupovali. Ke stanovení minimálních rozestupů proto postačí uvést, že není pravdou, že by odpůrce toto opatření vůbec nijak nezdůvodnil. Odpůrce v odůvodnění napadeného mimořádného opatření uvedl, že rozestupy jsou důležité, aby se minimalizovalo riziko kapénkové infekce, a odkázal přitom v poznámce pod čarou na informace obsažené na internetových stránkách Státního zdravotního ústavu. Dále také dodal, že danou vzdálenost (1,5 m) považuje za bezpečnou z pohledu rizika přenosu nákazy. Uvedené návrh relevantním způsobem nereflexuje, respektive nezpochybňuje. To platí i pro v zásadě ničím nepodložené tvrzení navrhovatelů, že je otázkou, zda očkování či testování „*skutečně k něčemu je*“, a proto je napadené mimořádné opatření nelegitimní a nepřiměřené.

[16] Nadto některé z výše nastíněných otázek také již byly předmětem přezkumu ze strany Nejvyššího správního soudu. Například v rozsudku ze dne 28. 1. 2022, č. j. 8 Ao 29/2021 – 98, č. 4312/2022 Sb. NSS, zdejší soud uvedl, že „[s]amotná kontrola splnění podmínky tzv. bezinfekčnosti podle mimořádného opatření vydaného podle zákona č. 94/2021 Sb., o mimořádných opatřeních při epidemii onemocnění COVID-19, prováděná ze strany provozovatelů (organizátorů) akcí (typicky nahlédnutím do předloženého certifikátu) nepředstavuje zpracování osobních údajů ve smyslu nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů.“ V části, v níž navrhovatelé brojí proti preventivnímu sbírání údajů o návštěvnících hromadných akcí, návrh též zjevně nemůže být úspěšný, a to už proto, že navrhovatelé sami připouštějí, že takové akce ani nepořádají, a – jak již bylo vyloženo výše – v návrhu chybí řádné zdůvodnění tvrzené nezákonnosti příslušné části napadeného mimořádného opatření.

[17] V nynější věci není dán žádný důvod pro to, aby se Nejvyšší správní soud od svých dříve přijatých závěrů odchýlil. Soud neshledal ani jiný důvod, pro který by bylo rozumné a respektující ekonomii soudního řízení, aby nyní podaný návrh projednal věcně.

[18] Nejvyšší správní soud tedy s ohledem na výše uvedené a v návaznosti na svoji předchozí rozhodovací praxi shledal návrh zjevně neopodstatněným, a proto jej podle § 13 odst. 3 pandemického zákona usnesením (a bez jednání) odmítl.

[19] Rozhodnutí o nákladech řízení vychází z principu úspěchu ve věci (neboť případ byl podroben zjednodušenému věcnému přezkumu) v souladu s § 60 odst. 1, větou první s. ř. s. (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020 – 33, část III. 4.; č. 4170/2021 Sb. NSS). Navrhovatelé v řízení úspěch neměli, proto nemají právo na náhradu nákladů řízení. Procesně

úspěšnému odpůrci v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Proto soud nepřiznal náhradu nákladů tohoto řízení žádnému z účastníků.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. března 2023

JUDr. Tomáš Rychlý
předseda senátu